

ŠTEKSON

CIPAJŠ

III. ROČNÍK 6/2018

Regionální muzeum v Jílově u Prahy
ve spolupráci s Tramp Clubem Praha
Vás zvou na

IV. MUZEJNÍ POTLACH

30.6.2018 OD 13,00 DO 20,00

Občerstvení zajištěno, změna programu vyhrazena. Vstupné 60,-

www.muzeumjilove.cz

CZECH-AUSTRALIAN-USA PONY EXPRESS

★ 2017-2018 ★

TRAMPSKÁ OSLOVA 100 LET ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY

*****
ČESKÁ REPUBLIKA
Start: VYŠŠÍ BROD 20.5.2017 v 18.⁰⁰ hod. - DUBÁ 21.5.2017 v 08.⁰⁰ hod.
Cil: MNÍŠEK POD BRDY 21.5.2017 v 12.⁰⁰ hod. ve STŘÍBRNÉ LHOTĚ

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ

Start: ST. JOSEPH-MISSOURY 5.6.2017 - Cil: SACRAMENTO-CALIFORNIA 15.6.2017

AUSTRÁLIE

Start: SYDNEY 19.4.2018 - Cil: CANBERRA 21.4.2018

- ★ Ve všech místech startu a cíle doprovodný western country program, bez výběru vstupného.
- ★ Hrají skupiny: TAKMENI-FRÁČEK-NOMLOT
- ★ Další překvapení není vyloučeno!
- ★ Programem a informacemi vás provede Jindřich ŠILEK

*****

Místní úřady: POK BRDY VYŠŠÍ
CZECH-AUSTRALIAN-USA
CZECH-AUSTRALIAN-USA
PONY EXPRESS
PONY EXPRESS
PONY EXPRESS

Trampeká oslava Jiří Kříž a oslava Key-Way Litoměřice, pořadatelé akce,
děkují všem reklamním účastníkům a sponzorům.

VELKÝ PIVNÍ VANDR Jiří L“ofelman Léfa

III. pokračování – přepis Iva Sluníčko

PONDĚLÍ 20. 8.1973

Pondělní ráno bylo prosyceno mlžným říčním oparem, a tak trampové s napůl otevřenými víčky mixomatózních očí se takřka půl hodiny odhodlávali rozeprnout zipy svých navlhkých spacáků a změnit polohu svých ztuhlých těl z pozice ležících střelců na pozici stojících volů. Probírajíc se z tohoto mdlého stavu, přemítali o tom, co má každý z kamarádů zrovna nejraději. Šejna s Cvaldou hovořili o dobrém vychlazeném pivu, Mártý právě vzpomínal na svou krásnou manželku a Léfa snil o tom, že by ještě jeden den zde ve Zručí vydržel. Ale co na plat, vše má svůj konec. První z trampů se na světlo boží vyklubal ze svého spacího pytle barokní andílek Cvalda a v těsném sledu za ním v tomto úkonu pokračoval Mártý s Léfou. Jen divný tramp Šejna stále opovrhoval myšlenkou, že donutí své tělo k tak hříšným pohybům jako je ranní vstávání, hygiena a zabalení své výstroje. Marně se Šejnu kamarádi snažili vypudit z jeho notně zapšoukaného pelechu a nezabrala ani lákavá nabídka, která zaručovala věčný dar v podobě posledního lahvového piva, které bylo náhodou nalezeno při ranním močení. Kamarádi tedy zvolili poslední možnost, která se nazývá hrubé násilí, ale naštěstí jak

na zavalanou objevil se před nimi obří, temně funící pes rasy zvaný bernardýn a přímou čarou si své těžké lenivé kroky namířil k Šejnově spokojeně ležící postavě. Je všeobecně známo, že tramp Šejna je velkým ctitelem psího národa a hbitě se dovede i před nejmenším trpasličím ratlíkem vyšplhat kosmickou rychlostí po ostnatém drátě až do oblak. Pes bernardýn sklonil svou uslintanou mordku k Šejnově zátylku a jal se ho očichávati. Tramp Šejna ucítiv za krkem horký smrdutý dech tohoto psího satelitu, děsivě se ulekl a rychlostí formule jedna vystartoval z teplého zapšoukaného spacího pytle. Postavil se hbitě do pozoru a jal se imitovati strom. Šejnova zelená tvář a postava oblečená do starého vojenského sukna v tu chvíli opravdu věrně připomínala strom zvaný topol, připrclík zakrslý. Chudák přitroublý

pes bernardýn, nemaje moc smyslu pro skutečnou realitu, vskutku uvěřil, že má před sebou opravdový porost a tak zvednuvši levou zadní nohu chtěl trampa Šejnu pomočit. V poslední chvíli si ale psík uvědomil, že na něho civí zraky všech přítomných, a tak náhle dostavivší se psí morální zábrana přikázala mu, aby odběhl za svým láteřicím pánem kamsi v dál. Když si tramp Šejna uvědomil, že je nebezpečí zažehnáno, počal zvolna odkládati svojí chlorofylovou masku a pomalu zmizelo i klamné zdání, že skutečně obrostl zeleným listím. Od této doby dostává tramp Šejna skvělé nabídky od různých divadelních společností za velkorysé honoráře, jako je například jeden velký rum tuzemské výroby, a to za imitaci listnatých stromů přímo na jevišti.

Po malém ranním "imiteišn" jak říkají odborníci z vyšších kruhů inteligence, sbalili kamarádi trampové svých pět švestek a uháněli směrem na zdejší nádraží vstříc novým dobrodružstvím. Celičkový boží den pak prokodrcali ve vagonech vlaků zvaných courák a z posledních sil, které jim ještě zůstaly, přivítali druhý cíl jimi stanovené trasy, který nese hrdý staročeský název město Třeboň. Tak asi šest kilometrů od městečka Třeboně se rozprostírá hladina půvabného rybníku nazvaného Rožmberk, kde se měli trampíci ještě téhož večera utábořiti, leč jejich tělesné schránky byly náhlým silným průvanem vtáhnuty do prvního hostince, kolem kterého chtěli jenom projít. I když se trampíci pivnímu démonovi ze všech sil úpěnlivě bránili, nepodařilo se jim odrazit ani jeho první útok a tak pivní obžerstvo konalo se až do pozdních hodin večerních. V pěkné náladě vydali se pak trampové po silnici, která vedla k vytoužené oáze, slibující osvěživou koupel. Když trampíci ušli asi tři kilometry směrem k vytouženému rybníku Rožmberku kamarád Mártý s úlekem zjistil, že kdesi na silnici ztratil součást svého vzácného oděvu, což byl námořnický batlík ještě z druhé světové války. Ač nerad, musel udělat čelem vzad a maširovat jak dobrý voják Švejk zpět k Třeboni, pohřešovanou věc vyzvednouti z prachu tamní asfaltové silnice. Zbylí tři hoši trpělivě čekali na Mártýho návrat a volnou chvíli si krátili vybíráním jakostí nevalných brambor z řádků místního pole, které patřilo zdejšímu JZD. Když se trampíkům podařilo vyhrabat

z nekypřené zeminy asi padesát kilo brambor, konečně přiklopýtal kamarád Mártý a s úsměvem na rtech pravil, že děkuje bohu za nalezení vzácného batlíku. Na závěr této neplánované zastávky naházeli trampíci ukořistěné brambory do připravených

celt a po krátké poradě se usnesli, že budou tuto noc tábořit u malého rybníčku ležícího o jeden kilometr dále. Když dorazili na místo určení, rozdělali ihned na malém travnatém plácku oheň, upekli pár uloupených brambor a ústy je

nacpali do svých hladových bacherů. Bylo pekelné dusno, a i když trampové přikládali na oheň čerstvou zelenou trávu, aby kouř byl co nejhutnější, pisklavě bzučící hmyz, zvaný komáři, sáli krev z trampských zmořených těl s intenzitou upíra z Nosferatu. Trampové, nemajíc moskytiery sloužící proti dotěrnosti obtížného bodavého hmyzu, zabaleni neprodyšně do svých celt, dek a spacích pytlů, po velkém úbytku drahé krevní tekutiny konečně pozbyli vědomí a usnuli spánkem totálně vysátých obětí. Jejich spánek provázený sny, ve kterých se odehrávaly hrůzostrašné příběhy z hororu o švarném upírovi hraběti Drákulovi, byl náhle přerušen prudkým deštěm a silným hřměním. Po nepříjemném půlnočním probuzení trampíci usoudili, že přírodní živel, který vystřídal úporné komáři rejdy, bude zřejmě přicházející bouřka, a tak naházeli svůj skromný majetek do svých promočených spacích pytlů a divným úprkem běželi se schovati do nedaleké boudy autobusové zastávky.

Majíc střechu nad hlavou, vrátila se trampíkům dobrá nálada a tak v suchu autobusové zastávky chválili pivního démona, který je zachránil před nočním plavákem, jenž by bývali prožili, kdyby dokončili štreku až k rybníku Rožmberku. Vzývání pivního démona vyvrcholilo až do extáze, kdy každý z trampů složil přísahu, ve které stálo, že při první příležitosti, která se naskytne, složí každý jednotlivec poklonu pivnímu démonovi a to tím, že se opije jako prase. Když

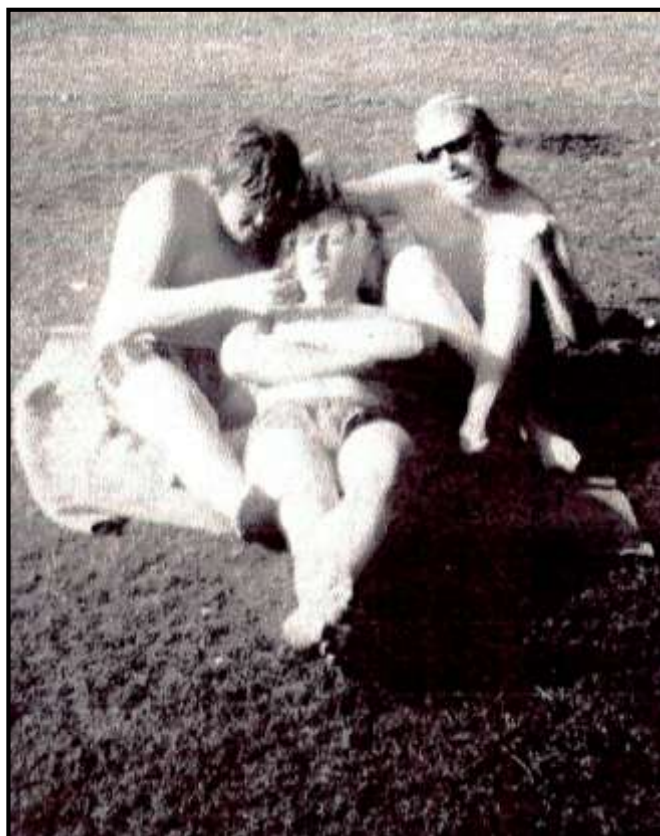
trampíci odříkali slavnostní přísahu v pořadí Mártý, Cvalda, Šejna, přišla řada na trampa Lěfu, ale jeho hurvínkovský hlas nikde ze tmy nezazněl. Jeho kamarádi se nejdříve počali na svého druha právem zlobit a dokonce jali se vyhrožovat Lěfovi, když nesložil přísahu, že ho vyhodí ze sucha autobusové zastávky do prudké průtrže mračen, ale ve tmě zastávky se neozval ani Lěfův pšouk. Konečně někdo do tmy rozsvítil baterku. Kužel světla bloudil po stěnách zastávky, vplížil se i pod lavičky a nakonec prozkoumal píď po pídi i plechový strop. Udivení trampíci nevidě nikde Lěfův zjev vzápětí usoudili, že tento vodomil stále ještě bloudí v okolním exteriéru a bere blahodárnou dešťovou koupel. Po tomto zjištění tramp Mártý utrousil ihned poznámku, že kamarád Lěfa asi pozřel málo alkoholu a tak ho za jeho hřích pivní démon právě trestá.

Když konečně bouřka odešla běsnit kamsi v dál a Pán Bůh na půl uzavřel své dešťovody, vykoukl tramp Šejna z boudy autobusové zastávky a jeho pohled se stočil směrem do temna polí, odkud před půl hodinou trampové přikvačili schovat svá namoklá těla do suché plechové skrýše. V dáli před sebou Šejna spatřil po poli poskakující mihotavé světýlko, načež se hlasitě rozesmál řka, že vidí nějakou přiblblou světlušku, která pravděpodobně pulíruje v dešti svojí zaprášenou lucerničku a při tom jí vyklouzlo z nožiček mýdlo a teď ho marně hledá v rozmoklém poli. Za pár minut se ze světlušky vyklubal na kost promočený, klející bloud Lěfa a místo pozdravu vylil z telete, ešusu a bot svým kamarádům pod nohy odhadem asi tři kýble dešťové vody, a tak rázem vytvořil v zastávce - jak by řekl nebožtík hudební skladatel P.I. Čajkovský "Labutí jezero". Když trampové kamaráda Lěfu řádně prokleli a přestěhovali si svoje lože z mokré země na lavičky, které lemovaly stěny zastávky, počali se těšiti faktem,

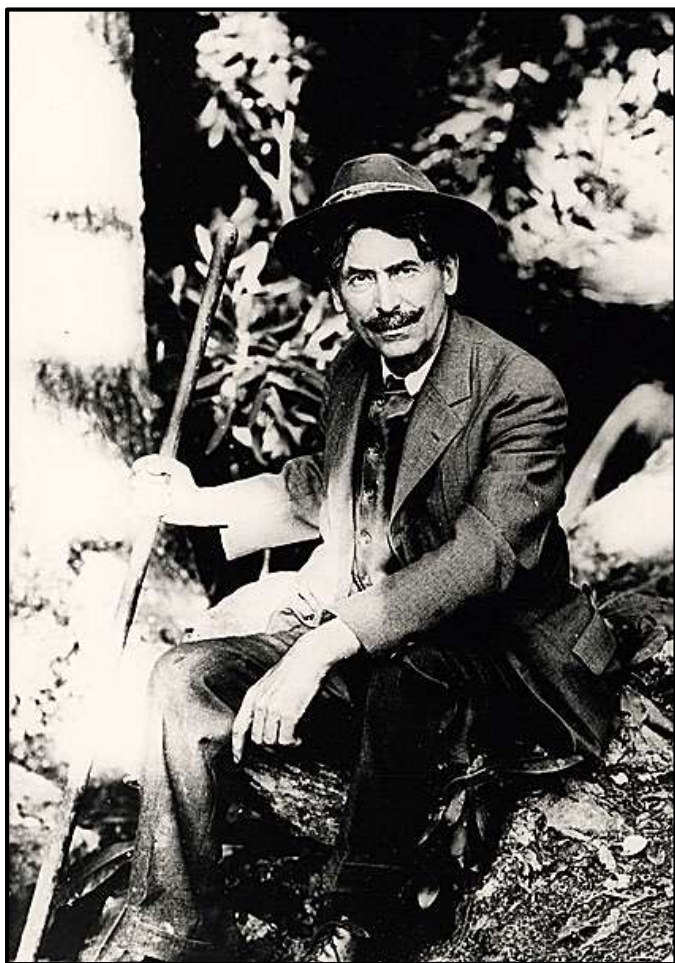
že si Lěfa chtě nechtě musí ustlat v bazénu, který si sám po příchodu do autobusové čekárny vytvořil. Promočený tramp Lěfa se však vody nezalekl, vylil ze svého spacáku ještě jedno vědro tekutiny pocházející z nebes a pak silně čvachtajíc do tohoto nepohodlného lože zalehl. Tichým hlasem při tom pravil, že priznic je priznic a tak mu alespoň do rána splasknou jeho námahou zubožené napuchlé údy. Jelikož trampové nemohli usnout, požádali druha Lěfu, aby jim vylíčil, jak zdarma přišel k tak velkému množství dešťové vody, a tak Lěfa, podložíc si hlavu mokrým teletem, počal s přednáškou technologického postupu, jak na to. Tak za prvé, řekl, nesmíte vytušit, že přijde déšť,

jinak se vám obyčejně vyhne. Za druhé, snažíte se tvrdě usnout a v hlubokém spánku trpělivě vyčkáte, až začnou přívaly vody padat z nebes. Z třetí, musíte se nechat vydatným deštěm vzbudit jako poslední, balit své věci co nejpomaleji a při tomto konání nastavovat všechna savá místa vaší výstroje i výzbroje. Za čtvrté, necháte dešťovou vodu vnikat i do všech otvorů a dutin, které vlastníte. Za páté, zdá-li se vám při přesunu do míst chráněných před deštěm, že jste málo mokří, jako náhodou upadnete a vyválíte se v loužích či jiných vodních nádržích ležících vám v cestě. Za šesté, zásadně nepospíchejte dobrovolně do sucha a nosíte-li brýle, v žádném případě je nesundávejte z obličeje a nechte po nich řádně volně stékat vodu. Za sedmé, máte-li brýle dokonale omoklé a tudíž nevidíte nic, můžete začít úspěšně bloudit po širém exteriéru. Za osmé, cítíte-li, že více vody už na sobě neunesete, necháte si ještě napršet plný ES šálek a případně feldfлаšku až po samý okraj dešťovkou a pomalým krokem vyhledáte úkryt, kde se před deštěm schovali vaši věrní druzi. Za deváté, po příchodu do úkrytu zásadně nepozdravíte. S omoklými brýlemi na nose a poznámkou nic nevidím, vylijete, popřípadě i vyždímáte vodu ze svých svršků, spodků a dutin na přihlížející kamarády. Za desáté, sundáte si z obličeje omoklou optiku, řádně jí vyčistíte posledním suchým šosem svého nejbližšího stojícího kamaráda a následovně po tom všem řádně vynadáte do blbů nejapných a vyčiníte jim. Po dokončení instruktáže z desatera vody chtivých jedinců dostal Léfa od svých kamarádů výstižnou přezdívkou král Šumavy a též bylo připojeno i srdečné přání, aby do rána v žádném případě neuschl. Vskutku k tomu dodat, že tramp Léfa opravdu pomalu do rána nezamhouřil ani oko a schnutí priznicova zábalu nebylo také valné. Léfa notně se nudíc, svou pozornost obrátil na něco, co se volně povalovalo na zemi v rohu zastávky a nabízelo se k zajímavé hře na žďouchanou nějakým vhodným tágem. Vzal tudíž do ruky klacík nečinně se povalující vedle jeho hlavy a jal se do té záhadné věci šťouchati, bodati, a plácati. Za pár vteřin zavanulo zastávkou odporné zápašné aroma silně připomínající přetékaající senkrovnu v letním tropickém parnu. Zápach byl tak agresivní, že i komáři sdílející komůrku společně s trampy, nemajíc plynové masky nepohrdli deštěm a opustili kvapně tento životu nebezpečný prostor. Nakonec tento zápach změnil se v solidně účinné narkotikum, které skolilo i bdícího trampa Léfu, a tak všichni svorně chrápajíc, spokojeně spali až do božího rána.

KRÁL ÚDOLÍ CURRUMPAW

Podzim roku 1894. Na rozlehlé pláni Nového Mexika přijíždí začínající spisovatel a přírodovědec **ERNEST THOMPSON SETON** /1860 – 1946/. Má jediný cíl, připravit o život Loba, vlčího samce, který má na svědomí záhubu stovek kusů dobytka. Vydat se za ním musí až do vzdáleného údolí Currumpaw. Do odlehlých končin ho kromě tisíc dolarové odměny ženou také neutuchající zvěsti o inteligentní a vypočítavé šelmě s téměř nadpřirozenými schopnostmi, díky kterým dokáže úspěšně unikat rozsudku smrti. Pevně usazen v koňském sedle projíždí Seton několik následujících dní krajinu a rozhazuje po ní kusy masa „ochucené“ pár kapkami jedovatého strychninu. Třetí listopadové odpoledne jsou všechny otrávené návnady pryč. Jaké je však Setonovo překvapení, když je po chvíli hledání nachází

Ernest Thompson Seton.

nedotčené, zato pečlivě srovnané na hromadě a pokálené vlčími exkrementy. Podsaditý lovec však nehodlá tak lehce složit zbraně. Opatřuje si speciální pružinové pasti, které svědomitě rozmístí podél jedné z Lobových stop.

Když po několika dnech vyráží nastražené léčky zkontrolovat, nachází je sklapnuté, ovšem prázdné. Statný vlk se dle okolních otisků k železům sice přiblížil, místo aby se do nich nechal chytit, hrabal kameny tak dlouho, dokud se past nespustila a nemohla ho už ohrozit. Seton tak musel skousnout další zdrcující nezdár. Čas přitom letí jako splašený a z úkolu, který měl trvat maximálně 14 dní, se náhle stává několikaměsíční záležitostí. Během táboření nad potokem, nedaleko místa, kde zimují sněžné husy a jeřábi, objevuje Seton jednoho dne Lobovy stopy, kterak následují šlépěje menšího vlka.

V nich rychle rozpozná slabinu nepolapitelné šelmy, bílou vlčici Blanku. Nečekaný objev nasměřuje jeho myšlenky ke zrodu plánu, který změní vyprávění o králi údolí Currumpaw v tragédii hodnou shakespearovských rozměrů.

SMRT KRÁLE

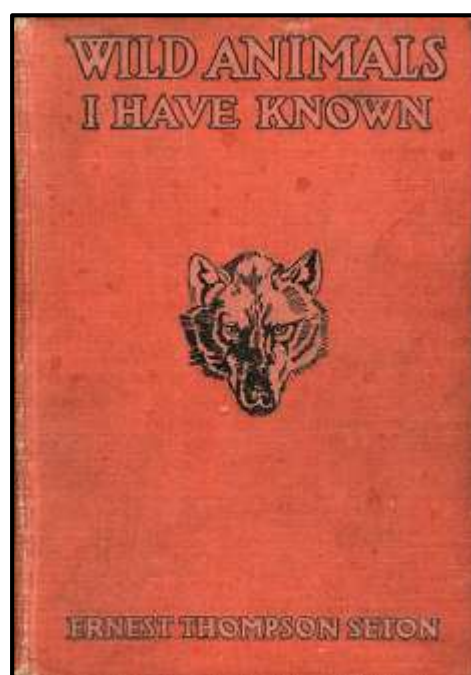
K jeho uskutečnění stačí jen úzká pěšinka mezi skalami a několik pachu zbavených pastí střežících návnadu v podobě dobytčí hlavy. Následující den ráno tu Seton nachází v okovech zmítající se Blanku. Namířená hlaveň jeho pušky je to poslední, co vlčice na tomto světě spatří. Několik následujících dní protíná noční ticho kaňonu Lobo vytláčením, které je dlouhé a žalostné. Když srdcervoucí rekviem ustane, vydává se Lobo, nedbaje přitom na vlastní bezpečnost, milovanou družku hledat. Její pach ho přivede až k Setonovu srubu, kam jeho majitel ukryl mrtvé tělo. Jakmile lovec odhalí cíl Lobových toulek, shromáždí své nástrahy, rozmístí je na všechny strany ke svému obydlí a nádvakem je označí Blančným odérem. Dne 31. ledna 1894 se Lobo chytá do čtyř pastí zároveň, každou nohou do jedné. Seton, zasažen jeho statečností, však v poslední chvíli sklápí namířenou zbraň a bere Loba a sebou na ranč živého. Vlk ale svého věznitele nevnímá. Uvázán ke stavení obojkem z tlustého řetězu neustále upřeně hledí na hory rýsující se v dálce. Za pár hodin je bývalý vládce Churrumpaw mrtev. O čtyři roky později vydává Seton knihu *Wild Animals I Have Know*, Divoká zvířata, která jsem poznal. Úvodní povídka nese název **Lobo, král údolí Currumpaw**. / Převzato z čas. EPOCHA/

Vlčice Blanka.

Lobo - vlk, který změnil Ameriku.

TI DVA - JOHN Z YUKONU

Ti dva, jakkoliv byli vlastnostmi rozdílní, patřili k sobě. Bylo jim nějakých náct a v roli háčků se nacházeli poprvé. A tak zatímco pohodová Rosnička, ztělesněný dlouhovlasý a černooký sen všech kormidelníků si užívala plavby pod dohledem zkušeného kormidelníka Prcka, Patrik se mezi jednotlivými nářky na cokoliv užíral pocitem, že nebudou-li oba v jedné lodi, nemůže se náležitě projevit jako celý muž a ochránce dámy svého srdce...

I.

Poledne už bylo dávno v trapu a hladinu z větší části pokrýval stín olší a vrb rostoucích na obou vysokých jílovitých březích. Vedro se pomalu stávalo snesitelnějším a řeka s tichým šuměním protékala širokými přehlednými meandry pod dohledem neúnavně poletujících skorců. Many lehce přitáhl, aby udržel záplatovanou vertexku v proudu a opět se zasníl. Tyhle chvíle měl rád, plnými doušky si užíval poklidu, který by na vodácky profláknutých řekách hledal dost marně. Tady ho bylo na rozdávání...

Mě bolí zadek, ozvalo se zaskučení a loď se rozkývala díky neobratnému poposedávání znechuceného poněkud rozměklého háčka. Many si povzdechnul a napadlo ho, po kolikáté tohle už dneska slyší. Trošku ho tím ten hoch štvál, ale fakt jenom trošku, Many si nemínil nechat kazit náladu. Ohlédl se po druhé lodi: zadák Prcek se zapálenou startkou v levém koutku si na přídi červené vertexy vezl Rosničku právě spokojeně chytající bronz a přimhouřenýma očima si užíval výhledů na krásně se rýsující horizonty. A pak, že nerostou, pokýval Many hlavou s tichým pochopením. Kam se hrabe zbytek světa na naše český holky.

To je děsný, jak mě ten zadek bolí, ozvalo se znova plačtivě a hned následovalo pokračování: já bych chtěl jet s Rosničkou... To byla druhá část pravidelně se opakujících lamentů. Prckovi lehce zacukal knír jako vždycky, když ho něco začínalo míchat. A hele, to vypadá, že se něco bude dít, pookřál Many a pln důvěry v nadcházející chvíle zabral pádlem, až loď poskočila. Ještě dvakrát vyslechli kvílivou informaci o bolavém pozadí a kormidelnických ambicích nespokojeného háčka a Prckův knír sebou v oblacích cigaretového kouře cukal už docela významně, když se jim do cesty postavil nesjízdný jez. Voda před nimi kamsi s hukotem mizela a na obou březích se na ně těšila neprostupná změť vrb, kopřiv a svízele. Takové malé mínus vodácky neprofláknutých řek.

II.

Zasvinění od bahna a popálení od kopřiv vláčeli lodě křovinami na úzkém pásu mezi vodou a plotem obklopujícím pečlivě udržovanou zahradu. Skrze pletivo na ně pouštěl

hrůzu mohutný vlčák v upřímné snaze předvést páníčkovvi, že si vskutku zaslouží chléb svůj vezdejší. Při pohledu na jeho vyceněné zuby a sliny stříkající od tlamy si Many raději moc nepředstavoval, co by se asi dělo, kdyby mezi nimi nestál ten bytelný plot. Následující okamžiky mu však na nevyřčenou otázku měly přinést jasnou a vyčerpávající odpověď: Po několika krocích totiž k svému úžasu zjistil, že sloupky sice i nadále tvoří hranici soukromého pozemku, z nějakého neznámého důvodu je však několik polí bez pletiva. Manyho sokratovské čelo se v mžiku orosilo kapkami potu a srdce se mu rozbušilo ve strhujícím rytmu. Opodál stojící háčkové ztuhli jak Lotova žena při božím útoku na Sodomu a Gomoru a neschopni pohybu očekávali další vývoj situace. Podobně na tom ale zřejmě byl i šílící pes. Ve chvíli, kdy zjistil, že mezi ním a potenciálními oběťmi nestojí žádná překážka, zareagoval naprosto nečekaně: místo, aby přešel do zničující ofenzívy, strnul a nechápavě zíral. Na několik okamžiků zavládl na obou stranách fronty nervózní klid rušený jenom hukotem vody na jezu. Pak ale zvíře našlo přijatelné řešení prekérní situace: s provinilým výrazem v očích a staženým ocasem bez hlesu odběhlo do míst, kde byl plot kompletní. A jakmile bylo od cizího světa opět spolehlivě odděleno pletivem, znova spustilo svůj krvelačný výstup. Manyho s ulehčením napadlo, že správný chlap by se teď měl hlasitě rozesmát a morálně naprosto rozložený vlčák by se měl zahanben odplížit kamsi mimo dohled. Tady ale nebyl prostor na smích a díra v plotě stále představovala nebezpečí, že si psisko celou situaci ještě rozmyslí a opět se ujme iniciativy...

III.

Řeka nabrala na šířce i na hloubce a zvolejovatěla. Obě lodě se po hladině sunuly už jenom tak aby se neřeklo a všichni vyhlíželi nějaký rozumný plácek, kde by bylo možné se utábořit. Takže když se objevila šterkovitá pláž přecházející v nevelkou loučku, nebylo co řešit. Obě lodě se stočily příděmi ke břehu a po několika záběrech už skřípal písek pod jejich kýly.

IV.

Stany už stály a u ohniště se začínala rýsovat slušná zásoba dříví na večer, když Many zpozoroval, že Prcka něco napadlo. Musel to být nápad s velkým N, protože to z něho úplně sálalo a jeho knír sebou v oblaku cigaretového kouře opět významně zacukal. Odložil sekeru a zavolal si oba háčky: Hele, vy dva ptáci, pojdte sem a poslouchejte, co jsem vymyslel: my teď půjdeme s Manym do vesnice na jedno. A vy dva za prvý pohlídáte tábor a za druhý si to tady na tom voleji zkusíte, a když vám to půjde, můžete jet zítra spolu v jedné lodi. Nadšení háčků bylo přímo úměrné s Manyho zděšením. Co blbneš ty pako, to přece nemůžeš myslet vážně! Takhle zítra nikam nedojedeme a nejspíš nám spousta potřebných věcí hned pod první peřejkou nebo jezem uplave někde směrem k Severnímu

moří! Prckovi ale svítily oči nadšením: hele, nejhorší je smrt z vyděšení. Nech to bejt. A se spokojeným pochechtáváním vyrazil směrem k vesnici, takže Manymu nezbylo, než nasadit ostré tempo, aby dohnal Prckova vzdalující se záda...

Za nejbližším křovím Prcek zůstal stát a čekal na Manyho. Víš, já jsem někde slyšel nebo četl nebo co, že manželé, milenci a sourozenci by neměli jezdit v lodi spolu. To že se prej během chvíle začnou hádat a chytaj strašnýho nerva. Tak si říkám, že by to mohlo fungovat i na naše mláďata. A se startkou v levém koutku trpělivě očekával další vývoj situace.

Netrvalo dlouho a ozvalo se skřípání šterku pod lodí. Několik nejistých záběrů pádlem a Patrikův hlasitý monolog: to musíš takhle, Ilonko. A teď musíš takhle, Ilonko. Takhle, Ilonko... A jindy pohodová Rosnička začínala rudnout a brunátnět. Oba kormidelníci už na nic nečekali a s tichým zadostiučiněním vyrazili rozvázným krokem k nedalekým chalupám, kde tušili možnost doplnit chybějící tekutiny. A nad řekou začínala atmosféra pomalinku houstnout.

V.

Pivo chutnalo a místní vzali oba vodáky mezi sebe, takže nezůstalo jen při jednom. Teprve s nastávajícím šerem si Many uvědomil, že už měli být dávno zpět, a že je u řeky čeká výsledek Prckova experimentu. Takže dali ještě jedno (to aby měli jistotu, že stran dodržování pitného režimu opravdu nic nezanedbali) a vyrazili na zpáteční cestu. Tma pomalu houstla a na cestu jim svítil jenom oharek Prckovy nezbytné startky. Na tábořišti bylo vše ve vzorném pořádku. Lodě srovnány dnem vzhůru, dříví v ohništi připravené na podpal, v kotlíku vystydlá večeře. Kromě šumění řeky se neozval ani hlásek. A atmosféra jako dvě vteřiny před explozí. Jenom na břehu v nečekaně velké vzdálenosti od sebe seděly bez hlesu dvě skleslé siluety...

VI.

Slunko už bylo vysoko a poctivě se snažilo předvést letní den v těch nejdokonalejších barvách. Naložené lodě na mělčině trpělivě očekávaly své posádky, které naposledy kontrolovaly tábořiště. Dobrý, asi jsme tu fakt nic nenechali, konstatoval Many. Počkej, nežeň se tak, chytil ho za triko Prcek. Jsem fakt zvědavěj, jestli se náš psychologickéj experiment podařil, nebo ne. Oba zadáci zpomalili už tak línou chůzi a ke břehu se blížili jen, co noha nohu mine. Prckův zásah byl ale zbytečný: oba háčci odtáhli lodě na hlubší vodu a beze slůvka odporu očekávali, až kormidelníci zaujmou své pozice na zádích. Několik rázných záběrů pádly srovnalo obě lodi v proudu a jejich štíhlé stíny se poslušně rozeběhly po dnu řeky. Nad hladinou se zakudrnatil oblak dýmu z Prckovy startky a nedaleko přistál pár divokých kachen. Řeka s tichým šuměním protékala širokými přehlednými meandry a Many se podle svého zvyku zasnul. Opět nastala pohoda...

MONTMORENCY – Jerome Klapka Jerome

Tento příběh převyprávěl Grahame.

Byli jsme čtyři – Gerge, William Samuel Harris, já a pes Montmorency. Rozhodli jsme se, že potřebujeme čerstvý vzduch, tělesný pohyb a klid a že si najmeme člun k cestě nahoru po Temži. Všichni byli tím nápadem nadšeni, až na Montmorencyho.

„To všechno je skvělé pro vás, hoši,“ zdálo se, že říká, „líbí se vám to, ale mně ne. Není tam co dělat. Scenérie není moje gusto a kuřák nejsem. Když uvidím kysu, tak nezastavíte, a když budu chtít spát, začnete bláznit s lodí a shodíte mě do vody. Pokud se ptáte mne, zdá se mi, že je to pitomost.“

Byli jsme tři na jednoho, a tak jsme návrh schválili. Rozhodli jsme se, že o pěkných nocích budeme spát venku, a když bude mokro nebo když budeme potřebovat změnu, vezmeme nocleh v hostincích nebo v hotelích. Montmorency to přivítal s velkým potěšením.

Má rád společnost. Dejte mu něco hlučného a ne příliš pěkného a bude šťastný. Když se na Montmorencyho díváte, máte pocit, že je to anděl, který byl seslán z nějakého lidstvu neznámého důvodu na zem v těle foxteriéra. Má ten výraz, který říká „och, jak je ten svět zkažený a jak bych si přál si udělat něco, čím bych ho zlepšil a zušlechtil.“ Do očí starých dam a pánů to vhání slzy.

Když ke mně přišel, aby se mnou žil, nevěřil jsem, že zůstane dlouho na živu. Sedával jsem u něj a díval se, jak sedí na dece a vzhlíží ke mně a myslel jsem si: „Ach já, tenhle pejsek nezůstane naživu, vznese se v kočáře k jasnému nebi.“ Ale když jsem zaplatil tučt kuřat, která zabil a vyvěkl ho, vrčícího a kopajícího, za zátylek ze sto čtrnácti pouličních rvaček a když mi rozlícená ženská přišla ukázat mrtvou kočku a křičela na mne vrahu a když mne soused přes jedno pohnal před soud, protože prý mám divokého psa, který jej zahnal do vlastní kůlny a on se bál vyjít ven dvě hodiny v chladné noci, a když se dozvěděl, že jeden

neznámý zahradník vyhrál spoustu peněz, protože se vsadil, že Montmorency zabije v jistém čase určitý počet kryš, potom jsem si začal myslet, že můj pejsek zůstane přece jen o trošku déle.

Potulovat se okolo stájí a shromažďovat smečku těch nejhorších psů, kteří se ve městě dají najít, a vést je po periferiích a rvát se s ostatními příšernými psy, tak si Montmorency představuje „život“. A tak byl docela nadšen představou pobytu v hospodách se stájemi během naší říční dovolené.

Ten příšerný pes se dostavil, jakmile jsme my tři začali balit. Přirozeně, že se všeho účastnil. Montmorencyho životní ctížádostí je plést se do cesty. Když se mu podaří proklouznout někam, kde jej obzvláště nechtějí, otravovat, dovést lidi k šílenství a postavit všechno vzhůru nohama, pak cítí, že nepromarnil den. Když o něj někdo zakopne a pak ho nepřetržitě hodinu proklíná, splní se tím jeho nejvyšší cíl. A když se mu to podaří, je jeho domýšlivost naprosto neúnosná.

Přiběhl a sedl si vždycky na věci, které jsme zrovna chtěli zabalit, a měl představu, že kdykoliv Harris nebo George natáhnou po něčem ruku, vztahují ji po jeho studeném a vlhkém čumáku. Strkal pracky do džemu, dorážel na lžičky a předstíral, že citrony jsou kryšy, skočil do jednoho koše a tři zakousl ještě před tím, než ho George stačil praštit páneví. Harris řekl, že ho navádím. Nenaváděl jsem ho, pes jako tenhle navádět nepotřebuje. Hřích, s nímž už přichází na svět, ho nutí dělat takové věci. Ani když už jsme vyrazili na dovolenou, nebyl Montmorency lepší.

Hned první den nás ošklivě zklamal. Zakotvili jsme člun v Marlow a rozhodli jsme se, že projedeme po High Street. Kráčeli jsme po ulici a potkali kočku. Když Montmorency potká kočku, ví o tom celá ulice a během deseti vteřin létá vzduchem tolik nadávek a spílání, že by to normálnímu úctyhodnému muži vystačilo na celý život. V půli High Street ta kočka vyběhla z jednoho z domů před námi a jala se klusat přes silnici. Montmorency vydal radostný pokřik a vystartoval za kořistí. Jeho obětí byl velký černý kocour. Nikdy před tím jsem neviděl větší kočku, ani houževnatěji vyhlížející. Ztratil půlku svého ocasu, jedno ucho a dost velký kus čumáku. Bylo to dlouhé, šlachovité zvíře. Díval se kolem sebe chladným pohledem. Montmorency se na tu ubohou kočku vyřítit šílenou rychlostí, ale kočka nespěchala, zdálo se, že nemá ani nejmenší ponětí, že její život je v nebezpečí. Šla tiše dál, dokud nebyl teriér skoro u ní, a potom se otočila, sedla si doprostřed ulice a podívala se na Montmorencyho vlídným, tázavým pohledem, který říkal: „Prosím, přejete si?“ Montmorency nepostrádá kuráž, ale na vzhledu kocoura bylo něco, z čeho by i nejstatečnějšího psa zamrazilo u srdce. Prudce se zastavil a podíval se na kocoura. Nikdo z nich nepromluvil, ale konverzace, jak jsem si představoval, probíhala asi takto:

KOČKA: „Mohu pro vás něco udělat?“

MONTMORENCY: „Ne, ne, děkuji.“

KOČKA: „Samozřejmě si řeknete, pokud něco potřebujete.“

MONTMORENCY: (*Couvaje po High Street*) „Ach ne, vůbec nic, nedělejte si starosti. Obávám se, že jsem si vás s někým spletl. Omlouvám se, že jsem obtěžoval.“

KOČKA: „Nic se nestalo, bylo mi potěšením. Skutečně nic nepotřebujete?“

MONTMORENCY:

(*Stále couvající*) „Ne skutečně, děkuji, nic. Přeji vám hezký den.“

KOČKA: „Hezký den.“

Kočka se zvedla a pokračovala v poklusu a Montmorency, který stáhl to, čemu se říká oháňka, do příslušné rýžky, se vrátil zpátky k nám a zaujal bezvýznamné místo vzadu. Od té doby, pronesete-li

„kočička“, přikrčí se Montmorency a schlíple vzhledne, jako kdyby říkal: „Prosím tě, ne.“

Pes nebyl pomocí ani při vaření. Jednoho večera se George nabídl, že nám uvaří na břehu řeky skvělé dušené maso. Měli jsme dojem, že je to skvělý nápad. George naštipal dříví a rozdělal oheň a do hrnce vhodil spoustu brambor, půlku zapečeného vepřového a několik prasklých vajec a kousek slaniny a půl konzervy uzeného lososa. Už jsem zapomněl, co jsme ještě přidali, ale nic nepřišlo nazmar. Když se chýlilo ke konci, Montmorency, který přihlížel s velkým zájmem celému dění, se zamyšleným výrazem vyběhl. Po několika minutách se objevil s mrtvou vodní krysou v tlamě, což byl evidentně jeho podíl na večeři. Jestli to mínil sarkasticky nebo jako obecné přání zúčastnit se, to jsme nikdy nezjistili. To „irské“ dušené mělo obrovský úspěch. Skončili jsme čajem a třešňovým koláčem. Montmorency mezitím svedl velký boj s konvicí a za chvíli prohrál.

Během výletu se zdálo, že je pro něj čajová konvice záhadou. Sedával a pozoroval ji, dokud nezačala vřít, se zmateným výrazem. Pokoušel se ji vyburcovat vrčením. Když konvice začala prskat a vyfukovat páru, na což pohlížel jako na výzvu k boji, v ten okamžik někdo z nás přiběhl a sebral ji, než se na ni mohl vrhnout. Dnes se rozhodl, že si úspěch nenechá ujít. Při prvním zvuku, který konvice vydala, vyskočil a s vrčením se na ni vrhl. Byla to jen malá konvička, ale plná kuráže a plivla po něm.

„Ach, ta takhle,“ vrčel Montmorency, ukazuje své zuby. „Já tě naučím, dovolovat si na těžce pracujícího slušného psa, ty mizerná, dlouhonošá, špinavá obludo. Tak pojď!“ Vrhнул se na tu ubohou konvičku a chňapnul ji za hubičku. Pak se tichou nocí ozvalo zavytí, při kterém tuhla krev v žilách.

Montmorency vyběhl ze člunu a třikrát oběhl ostrov, pokaždé se zastavil a nořil čumák do bláta, aby jej trochu ochladil. Od těch dob pohlížel Montmorency na konvici se směsicí posvátné úcty, podezíravosti a nenávisti. Kdykoliv ji vidí, vrčí a odsune se rychle se schlíplým ocasem. Jakmile jsme ji postavili na vaříč, okamžitě odcházel z lodi a seděl na břehu, dokud čajová akce neskončila.

George po večeři vzal své banjo a chtěl nám zahrát. Setkal se s malým úspěchem. Harrisovy výrazy byly dost silné na to, aby každého odradily, přidáme-li k tomu fakt, že Montmorency během celé produkce seděl a bez přestání vyl. „Proč vždycky vyje, zrovna když já hraju?“ křičel rozhořčeně George a házel po něm botou. „Proč hraješ vždycky, když on právě vyje?“ odpovídal Harris a chytil botu. „Nech ho být, on si nemůže pomoc. Má hudební sluch, a když ty hraješ, tak on prostě výt musí.“ Tak George vzdal svá studia hry na

banjo, dokud se nevrátíme domů.

Ze všech měst, která jsme proti proudu Temže navštívili, se Montmorencymu nejvíc líbil Oxford. Strávili jsme tam dva krásné dny. Je tam spousta psů a Montmorency svedl jedenáct bitev první den a čtrnáct druhý a zcela evidentně si myslel, že už je v sedmém nebi. Dokonce, i když byl Montmorency zticha, nedůvěřoval jsem mu. Je foxteriér a foxteriéři jsou zrozeni se čtyřnásobně vyšším počtem hříchů než normální psi.

Pamatuji si, jak jsem byl ve vestibulu obchodního domu na Haymarketu a všude kolem byli psi, kteří čekali na návrat svých pánů, kteří nakupovali uvnitř. Byl tam mastif a jedna či dvě kolie, bernardýn, pár ohařů, novofoulandžané, jeden brakýř a jeden francouzský pudl se spoustou chlupů na hlavě, ale jinak lysý, buldok a párek yorkshirských teriérů. Všichni tam seděli, trpělivě, hezky a zamyšleně. Vestibulem se rozléval mír. Potom vešla líbezná slečna s krotce vyhlížejícím foxteriérem a uvázala ho

mezi buldoka a pudla. Pes si sedl a minutu se rozhlížel. Potom zvedl zrak ke stropu a z jeho výrazu se zdálo, že myslí na svou matku. Potom zívl a rozhlédl se po ostatních psech, všech tichých, vážných a důstojných. Podíval se na buldoka bezesně spícího po jeho pravici, podíval se na pudla, který mu seděl hrdě a vzpřímeně po levici. Potom beze slova varování kousl pudla do nohy. Raněné ňafnutí pudla zaznělo tichým šerem vestibulu. Foxteriér se zřejmě rozhodl oživit všechno okolo. Přeskočil pudla a zaútočil na kolii, ta se probudila a okamžitě zahájila litý boj s pudlem. Foxteriér se vrátil na svoje místo, chytil buldoka za ucho a snažil se jím smýknout. Buldok začal napadat všechno v dosahu, včetně portýra. Což dalo tomu rozkošnému foxteriérovi fakt šanci bojovat o samotě s jedním stejně rozlíceným yorkshirským čoklem. Tou dobou už se všichni psi rvali mezi sebou, jako kdyby na tom závisel jejich život.

Zdálo se, že celý vestibul je vzhůru nohama a kravál byl strašlivý. Dav, který se shromáždil před obchodním domem, se ptal, kdo byl zavražděn a proč. Přišli muži s klacky a lany a zkoušeli psy od sebe odtrhnout a byla i přivolána policie. Uprostřed rvačky se vrátila ta rozkošná mladá dáma, popadla do náručí toho svého sladkého pejsánka, který odrovnal toho čokla alespoň na měsíc a teď se tvářil jako novorozené jehňátko, líbala ho a ptala se, jestli ho nezabili a co mu ti oškliví zlí psi udělali a on vzhlížel do její tváře a výrazem, který říkal: „Ach, to jsem rád, žeš mě vzala z toho ponižujícího prostředí!“ Dáma řekla, že lidé v obchodě nemají právo dovolit, aby takové hrubé psy dávali dohromady s takovými lepšími pejsky a že má chuť to někomu oznámit. Takovou povahu mají foxteriéři a tak, protože je znám, vždycky sledují Montmorencyho velmi pozorně. Ačkoliv musím připustit, že na tomhle výletu byla jedna chvíle, kdy se mi zdálo, že jeho štěkot je nejsladší zvuk, jaký jsem kdy slyšel.

Stalo se to jedné noci. Zakotvili jsme s mnoha dalšími mezi ostrůvky na řece. George a já jsme nechali Harrise a Montmorencyho na palubě a šli jsme se projít kolem Henley. Domluvili jsme se, že když se budeme vracet, zavoláme ze břehu a Harris připluje, aby nás naložil.

„A neusni, starouši,“ nařizovali jsme mu, než jsme odešli. Tu noc bylo v Henley rušno. Potkali jsme ve městě řadu známých a tak nám ubíhal čas dost rychle. Už bylo skoro jedenáct, když jsme se vraceli zpátky na loď. Byla ponurá noc, chladná a drobně mžilo, a když jsme se trmáceli přes tmavá, tichá pole, mluvili jsme na naší útulnou lodičku s jasným světlem, zářícím skrz hladce napnutou plachtu a na Harrise a Montmorencyho, kteří na nás čekají, a přáli jsme si, abychom už tam byli. Narazili jsme na navigaci, která byla u břehu. Byli jsme v Shiplake, když hodiny odbíjely tři čtvrtě na dvanáct a vtom se znepokojeně ozval George: „Nepamatuješ se, náhodou, který ostrůvek to byl?“ „Ne,“ odvětil jsem a také jsem začal pociťovat

znepokojení. „Nepamatuju. Kolik jich tu je?“ „Jen čtyři,“ odpověděl George. „Jestli je Harris vzhůru, tak to bude v pořádku.“ „A když ne?“ Otázal jsem se já, ale tuto myšlenku jsme raději zavrhnuli. Když jsme došli k prvnímu ostrovu, zavolali jsme, ale žádná odpověď. Tak jsme šli ke druhému, ale výsledek byl týž. „Aha, už si vzpomínám,“ pravil George, „byl to ten třetí.“ Plni naděje jsme běželi ke třetímu ostrovu a zakřičeli jsme. Žádná odpověď.

Situace začala být vážná. Bylo už po půlnoci. Hotely v Henley byly přecpané a nemohli jsme chodit po městě, klepat na všechny dveře uprostřed noci a ptát se, jestli nemají volný pokoj. Zoufale jsme zkusili ještě čtvrtý ostrov, ale i tam bez úspěchu. Začalo silněji pršet. Byli jsme promoklí na kůži, byla nám zima a cítili jsme se mizerně. Začali jsme si klást otázku, jestli jsou tu jen čtyři ostrovy nebo jich je víc nebo jsme v té tmě vůbec k nějakému ostrovu došli.

Právě, když už jsme se vzdali veškeré naděje, zahlédl jsem záblesk světýlka na vodě. Zakřičel jsem hlasitěji a čekal. Pak k naší obrovské radosti, jsme zaslechli štěkání

Montmorencyho. Pes štěkal dost hlasitě a dost dlouho na to, aby probudil Harrise, a za nějakých pět minut jsme viděli náš osvětlený člun, jak k nám přijíždí tmou a slyšeli Harrisův ospalý hlas, jak se táže, kde to jsme.

Pomalou nás naložil do lodi. Jak bylo nádherné být zase v bezpečí paluby po všech těch útrapách a obavách. George a já jsme snědli vydatnou večeři a já jsem se poprvé po létech podíval pochvalně na Montmorencyho.

ŠUMAVSKÁ ZASTAVENÍ ANEB VZPOMÍNKY Z MINULÉHO STOLETÍ

VELKÉ PRÁDLO

Chladný soumrak padal na krajinu. Chvatně jsme si chystali místa na spaní a odrýpávali drn pod vznikajícím ohništěm. „Dneska by jste kluci mohli uvařit vy“, obrátila jsem se na Bóžu a Tonyho: „Já budu mít velké prádlo i velkou hygienu“. Oba protáhli obličej. „A je to nutný?“ zeptal se Bóža. „Vždyť jsi nedávno prala.“ „Jo a velmi“, odvětila jsem. „Jo a to nedávno, je šest dnů!“ „Mohli bychom hlasovat“, vmísil se do rozhovoru Tony a povzbuzen svým vlastním myšlenkovým pochodem, pokračoval: „Mám nápad, Mámo. Heled', my tě očucháme a pak ti sdělíme, jestli máš vařit anebo práť. Hahaha“. „Žádné očuchávání ani hlasování nebude, kamarádi! Já si prostě musím vyprat a spáchat co největší hygienu. A vy to potřebovali taky!“

„Teplu sice vypadá jinak, ale nedá se nic dělat“, pomyslela jsem si a jektajíce zubama jsem se ponořila i s vlasy do lesní tůně. „Brrr! To je ale ledárna!“ Myla jsem se, co nejrychleji to šlo. A se stejnou vervou a představou prohrátého místa u plápolajícího ohně jsem vyprala všechny své svršky a „podsvršky“. Jediné, co mi zůstalo, bylo letní spací oblečení: u kolen ustřižené tenké jégrovky a tkaná pelerýna bez rukávů. Bosýma nohama jsem vklouzla do kanad a s rancem vypraného prádla jsem se skoro po hodině vrátila zpět k ohništi. Tam jsem se ještě zabalila do cely, kterou jsem přepásala opaskem a jala se všet prádlo na předtím natažené kožené lano, jež posloužilo jako prádelní šňůra. Kalhoty, šátek, dvě košile, dvoje ponožky, dvoje podkolenky, dvě tílka, čtvery kalhotky a samozřejmě i všechny dvě „proletářské vandr podprsanky“ se zkříženýma gumama na zádech. (Pamětnice znají a znalci vědí). Kromě kapesníků kompletní ženská výbava velkého letního vandru.

V Tony a Bóžovi mé počínání vyvolalo neskutečné veselí. Pobíhali kolem pověšeného prádla, neustále si něco šuškali a uchechtávali se. Pak si nanosili nějaké šišky a dlouhé klacky a cosi kutili. Ohřívala jsem se u ohně a sušila si vlasy, když za mnou oba přišli. Tvářili se jako děti z mateřské školky. „Mámo! Mámo! Můžeme si hrát na Husity a Křížáky? Prosím! Prosím!“ „Co, prosím? Není vám nic?“ „Ne, jen si chceme jako hrát a ty nám to jako dovolíš, jo?“ „Když vám to udělá radost, tak jo“, pronesla jsem neprozřetelně a přiložila na oheň. Voda v ešusu se začala vařit a já se otočila pro žracák, abych vyndala čaj a cukr. Vtom jsem je oba uviděla u šňůry s mým prádlem! V rukách měl každý svůj „vreckový nožík“ a poměřovali rozteč „Y“ klacku s gumou u podprsenek. Objem košíčků propočítávali s množstvím šišek a délku ramínek zase pro změnu poměřovali s délkou silné větve! Vylítla jsem jako špunt ze šampaňského. V tu chvíli mi to docvaklo. Husité, Křížáci, Práčata, PRAKY A KATAPULT! „Bóžo, Tony! Jestli mi sáhnete na to prádlo, tak vás vykostím! Oba dva! Já vám dám Husity a

Křižáky!“ ječela jsem. „Vždyť jsi nám to dovolila“, oponoval Tony. Bóža si rychle sundal z rukou moje podkolenky, které mu měli posloužit jako středověké nadloketní rukavice a houkl na Tonyho, který se druhý pár podkolenek jal zřejmě testovat jako husitské cepy: „Vezmi munici a zdrhej! V té celtě nás nedohoní!“ Oba dva s náručí šišek a s hurónským smíchem odběhli hlouběji do lesa. Srovnala jsem prádlo na šňůře a vrátila se k ohni. „Prásk, prásk, prásk!“ Z okolí začali lítat šišky. Nutno uznat, že kluci měli dobrou trefu. Ze šňůry střídavě padali kalhotky, ponožky, ba i tílko sundali. Nevěděla jsem jak své, těžce vyprané, prádlo bránit! To, které bylo „sestřeleno“, bylo okamžitě plné jehličí! Chvíli jsem bezvýsledně nadávala, pak jsem si však odstěhovala igelit, spacák a všechny věci od kluků ke šňůře s prádlem. Z lesa se přestalo ozývat „Kdož sú Boží bojovníci a zákona jeho...“ a kluci se zaraženě vrátili k ohni. Dokonce mi, zřejmě jako omluvu, nahonem vyřezali několik kolíčků na prádlo. Kolíčky jsem si sice vzala, ale rozhodla jsem se, že budu uražená, a že s nimi nebudu mluvit.

Tony a Bóža zůstali ten večer u ohně sami. Hráli a zpívali snad všechny mé oblíbené písničky, ale já jim ani dobrou noc nepopřála. Chtěla jsem je nechat „chvíli vydusit“, jenže jsem z toho fingovaného trucování usnula. A tak mi to vrátili s plnou parádou! Nad ránem mne totiž vzbudilo Bóžovo a Tonyho škodolibé volání: „Mámo, Mámóóó, tak už se probud'! Prší a mokne ti prádlo! My bychom ti ho sundali, ale nesmíme na něj sahat!!!“ Lilo jako z konve. V pelerýně a ustřížených jégrovkách jsem vylezla z pod igelitu a začala sbírat prádlo. Během chvíličky jsem byla mokrá na kost a prádlo ze šňůry se dalo ždímat. Teď už jsem kromě batla neměla jediný kus suchého oblečení! Mokrá jsem znovu zalezla do spacáku. „Snad ta průtrž nebude trvat dlouho. Pak rozdělám oheň a věci na sebe si usuším nad ohněm“, mumlala jsem si polohlasem.

Pršelo ještě skoro dvě hodiny. Pak kromě mne začal tuhnout i čaj v ešusu. Opět nás totiž dohonil přízemní mráz.

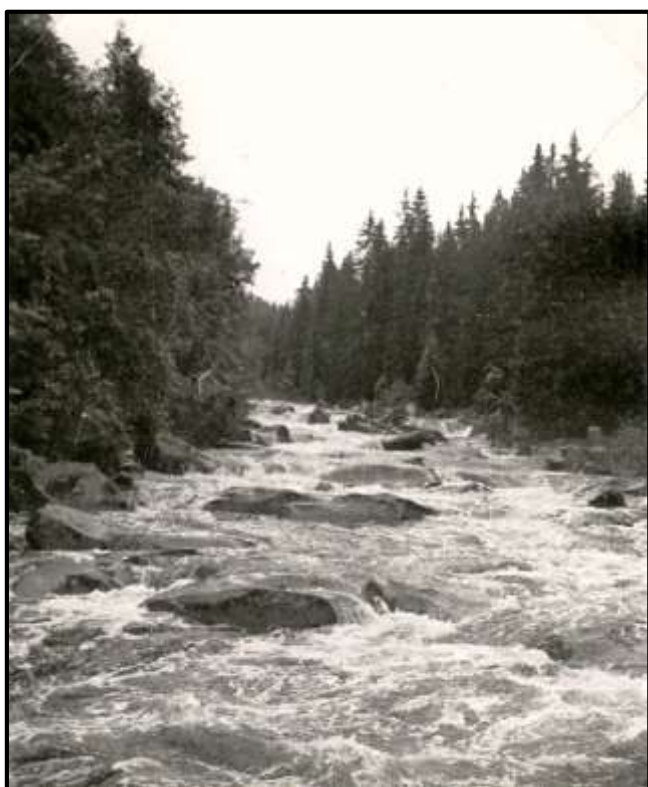
Oheň dohořival. Museli jsme zabalit, uklidit a vyrazit. Z kalhot a košile už voda sice neodkapávala, ale říci, že byly suché, se fakt nedalo. S velkým sebezapřením a tlumeným pištěním jsem si je oblékla na holé tělo, bosýma nohama vklouzla do kanad a jala se přemýšlet, jak cestou usuším spodní prádlo. Pohled mi padl na Tonyho „oštěp“ a Bóžův „meč“. Oba klacky jsem zasunula ze stran zabalené US-ky. Na každý jsem navlékla jednu podkolenku a napříč přes bágl napnula podprsenku, kalhotky a z vrchu navlékla tílko. Vypadalo to sice příšerně, ale větralo to a cestou mělo prádlo šanci schnout. Navíc, zaplať

Bůh, zpoza mraků vykouklo slunce. Zbytek mokrého prádla byl v igelitu zabalen do usárny. Než dojdeme někam k civilizaci, tak to určitě uschne a já se pořádně obléknu, plánovala jsem si s nadějí.

Kluci šli tak deset metrů přede mnou, neb se styděli za tu „opičárnu“, co jsem měla na zádech. Nu, já se za ní sice styděla taky, ale nic jiného mi prostě nezbývalo. Při pauzách na cigárko jsem vždycky prádlo proklepala a otočila a radostně sledovala, že opravdu schne. Les už jsme měli za zády a naše kroky vedly pohodlnou polní cestou. Za dvěma zatáčkami vyčuhovala střecha. Zřejmě stodola. Civilizace bude na dosah. Prádlo už bylo skoro suché. Košile a kalhoty na těle už také téměř nestudily. Pookřála jsem. Jak málo stačí k trampské radosti! Začala jsem vyhlížet místo, kde bych se mohla konečně celá obléknout.

Najednou jsem uslyšela hlasy kluků a dívčí smích. Tony s Bóžou se pokoušeli „laškovat“ s dvěma dívenkami jdoucími směrem od stodoly. Pomalu jsem je docházela. Zřejmě moc nezabodovali, protože jsem jasně slyšela, jak jedna říká té druhé: „Vůbec se s nimi nebav. Vždyť to jsou nějací vagabundi. A „to“ vzadu je dokonce holka!“ Bóža a Tony se chvatně ke mně vrhli a začali mi servávat usárnu ze zad, že mi jí prý ponесou. Zřejmě tím chtěli slečnám dokázat, že v nich dřímá statečné a laskavé srdce gentlemanů. Mladé dámy však jejich snahu ohodnotily opovrživým: „Pche. Se jenom předváděj!“ a za trvalého uchichtávání odcházely. Tony se s mojí usárnou posunul sotva o čtyři metry, když zjistil, že jeho snaha okouzlit místní krasavice byla zbytečná. Vztekle rozhoupal moji usárnu i s navěšeným prádlem a se slovy: „Tak si tu opičárnu zase nes sama!“ ji zahodil na protější svah a pokračoval v chůzi. US-torna se však

odrazila a skutálela se do škarpy, kde po nočním dešti bylo nejméně půl metru vody. „Néééé, to ne!“ vykřikla jsem a zoufale se vrhla ke škarpe. Smekla jsem se a skončila vedle své usárny ve škarpe taky. Tak tohle už bylo i na mě moc! A mně „drsné ženské ze severu“ začaly téct slzy. Ovládla mne totální beznaděj.

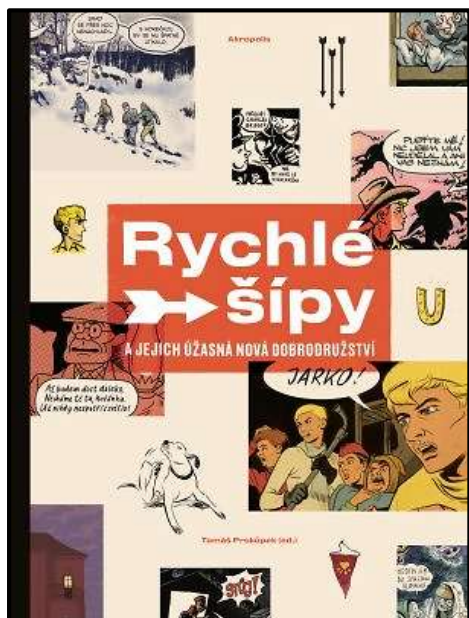
Mokrá, špinavá a uslzená jsem seděla vedle škarpy. Z usárny odkapávala voda a prádlo vypadalo přesně tak, jako když ho vytáhneš z louže. Zapálila jsem si cigaretu a odmítala se zvednout. Asi po deseti minutách se pro mne vrátil Bóža. Když uviděl tu spoušť, pochopil, že tentokrát vážně přestřelili, a že mám fakt problém. Za dalších deset minut se

vrátil i Tony. Smích mu ztuhnul ve tvářích. Oba se usadili vedle mě, vyždímali prádlo, oklepali stetsona a usárnu, zuli mi kanady a vylili vodu z bot. Nevěřicně zírali na moje promodralé bosé nohy, nyní už i odřené z toho, jak jsem šla půl dne bosa v kanadách. Když mi chtěli očistit a vyždímat košili a kalhoty, a já jim řekla, že to není možné, protože pod tím nic nemám, tak jim to konečně všechno došlo. Najednou přede mnou leželo Tonyho tílko a ručník a Bóžovo ponožky a svetr. Jen Tonyho pruhované trenýrky jsem odmítla. Stejně bych do nich své oblé pozadí nenapasovala. Dovedli mne za stodolu a do ruky mi ještě vmáčkli felínu s vodou. Hřeben se zrcátkem jsem si už z „Áčka“ vyndala sama. Bóža a Tony mezi tím spořádaně a bez poznámek hlídkovali před stodolou.

Vzpamatovaná jsem se vrátila na cestu. Dlouze jsem se podívala oběma do očí a s neskrývanou ironií v hlase jsem jim sdělila: „Tak jsem tady, hoši. A teď se jde k Vydře! Nebudete tomu možná věřit, ale je potřeba v řece přeprat a vymáchat nějaké prádlo!“

T. S. Mára – Sever (Pokračování příště)

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

O čem snil
 Rychlonožka před
 tím, než se stal členem Rychlých šípů?
 Vypátrá Jindra Hojer, čím Jarka Metelka urazil Černé
 jezdce?
 Kdo všechno se skrývá pod maskou Širokka?
 Odkud znal Červenáček bratry Mašiny?
 Dokáže Jeremiáška zachránit Řehoře Samsu?
 Uspěje Bratrstvo kočičí pracky v soutěži swingových
 orchestrů?
 Co zažili Mirek Dušín a jeho přátelé v New Yorku?

Všechny odpovědi naleznete v tomto albu, na němž se novými krátkými komiksy ze života Rychlých šípů podílela padesátka nejlepších současných tvůrců z Česka a Slovenska. Vedle komiksové části pak kniha obsahuje také několik textů předních znalců tuzemského komiksu, kteří příběhy Mirka Dušína a jeho přátel zasazují do širších souvislostí.

PUBLIKACE VYCHÁZÍ U PŘÍLEŽITOSTI 80. VÝROČÍ VZNIKU SLAVNÉHO KOMIKSU O RYCHLÝCH ŠÍPECH.

TRAMPSKÝ KOTLÍK

Ve Mlýnech se zase vařilo po tramsku v kotlíku tradičně na louce za hospodou. Uvařená jídla byla opět víc, než vynikající a porota to měla opět velmi těžké. Já sám bych v ní být nechtěl, protože mě chutná skoro všechno!

PO ROCE JSME MUZICÍROVALI ZASE NA FAŘE

*Kdo netuší, tak ať to ví,
já mluvím o svém tátovi,
tehdy zažil to, co znám už i já
Jak těžké je říct těch pár vět,
loučit se s tátou naposled jak
tenkrát on si šeptal haleluja.
Haleluja, haleluja...*

Po loňském úspěchu hraní na faře jsme se opět do Tuháně vrátili a tentokrát zde prožili celý víkend.

Sešli jsme se zde bez rozdílu věku, pohlaví a vyznání. Hned po příjezdu pro nás uspořádala Renča Harmonika v místním kostele malý varhanní koncert se zpěvem o který se postarala její dcera Klára. Na závěr jsme zpívali i my *“haleluja”* a Karde dokonce přidal do kasičky! Pak jsme se přesunuli na faru a hned začali muzicírovat, nejen pro *„naše táty, když ještě hráli“*, ale pro všechny kamarády co dorazili. Hrál se nám moc dobře, protože v dobré partě nejen muzikantů se hraje vždy pěkně. Jamovali jsme dlouho do noci i přes poznámky našeho hudebního znalce...

V sobotu jsme pak vyrazili na nedaleký hrad Houska, který byl za komančů v dost dezolátním stavu. Byli jsme mile překvapeni, v jakém stavu se nachází nyní. Všem milovníkům historie návštěvu Housky vřele doporučuji. Po návštěvě Housky jsme se jeli vykoupat na Harasov, zde jsme ale jen smočili nohy! Oběd jsme pak vařili na Soumraku, kde právě místní osadníci dokončili dřevní brigádu. Fakt umíme přijet včas!

K večeru nás čekalo veliké překvapení, táta Renči a Nadi Bludičky nás vzal do staré zvonice a na půdu kostela. Původně jsem si myslel, že na dlouhý a vratký žebřík nepolezu, ale když jsme viděli, jak 84 letý táta tam vyšplhal jako veverka, tak jsem do toho šel taky. Dlouho jsem se takhle nebál! Anička se mi smála a nejen ona! Prohlídky zvonice a půdních prostor kostela byly moc zajímavé, bylo vidět, že celou farností rodina žije. Večer jsme si venku pod přístřeškem zase zahráli a Jouza nám nachystal vynikající večeři přímo na ohni. Na závěr jen musíme poděkovat hlavně farním holkám a jen si přát, abychom se zde zase sešli. *Ahoj Cipajs.*

BEZSTAROSTNÁ JÍZDA

Slovo dalo slovo a s Kardem jsme se sešli k večeru na KOLOPEACHU, kde jsme opekli nějakou tu uzeninu a zahráli v našem SALOONU pár veselých i smutných písniček. Naplánovali jsme trasu na druhý den a Karde pak svého „oře“ zaparkoval přímo v SALOONU.

V den výročí konce druhé velké války jsme vyrazili v sedlech našich motorových ořů do Lužických mountains. Naším cílem byly Mlýny a nově instalovaná **RETRO VÝSTAVA**. Já bych ji spíše nazval „Vítejte do zlých časů“. Po prohlídce a velmi dobrém obědě jsme vyrazili na pláně Verneřicka. Projeli jsme okolo UNIE a OSAMĚLÉ

HVĚZDY dál až přímo i přes zákaz pod Bukovku. Při zpáteční jízdě dolů nás potkala jízdni hlídka policie, ale jen kolem projela. My udělali pak malou zastávku u bývalého člena tátovy osady Budy Smitha. Setkání po skoro 30. letech bylo víc, než dojemné. Poslední zastávku jsme pak udělali na našem campu U myslivce u Kravař.

Budy stojící první z leva – 50. léta.

VÍTEJTE DO ZLÝCH ČASŮ

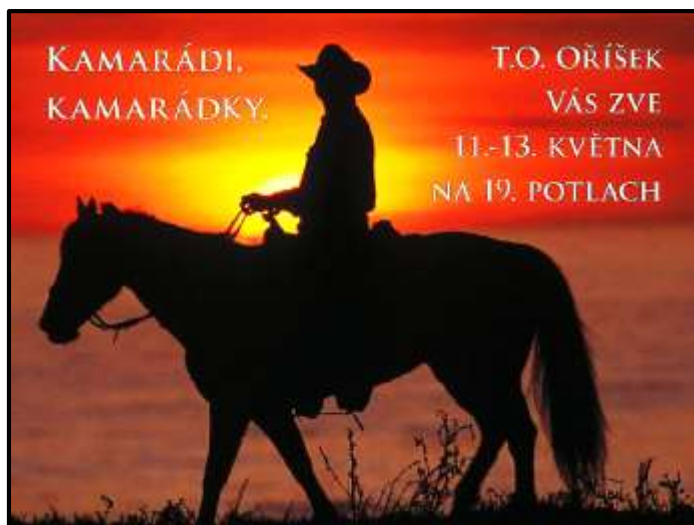

Vítá nás organizátor výstavy Viki.

Zavzpomínali jsme a raději pak nastartovali naše stroje a vyrazili po stezce dál...

VYRAZILI JSME NA OŘÍŠKY

Léta jsme slibovali Vikině, že přijedeme na jejich potlach na Vysočinu a konečně jsme se odhodlali a určitě jsme nelitovali.

Počasí přímo letní, a tak jsme vyrazili nalehko směrem Nymburk, Kolín, Čáslav až do Kostelce u Heřmanova Městce, kde se v místní hospodě konala tramská slezina pro účastníky potlachu.

Sobotní ráno bylo zalité slunečními paprsky a v našem ležení v „Údolí much“ nedaleko kadibudky panovala tradičně vynikající nálada. Po přímo královské snídani jsme vyrazili poznávat široké okolí

OŘÍŠKU, protože jsme zde byli poprvé. První náš cíl byl hrad Lichnice, kde jsme se trochu zdrželi, protože prohlídka hradu byla velmi zajímavá. Když je dobře vidět, tak z věže je i dobře vidět naše Milešovka, dnes byl ale opar. I tak jsme viděli do širého okolí a hlavně na Surovce, jež v podhradí hlídal Kájušku, kterou moc hrady nezajímají! Po malém občerstvení jsme pak vyrazili Pařížovskou přehradu, která se nachází kousek u Golčova Jeníkova.

Hrázný nás pustil na hráz, a tak jsme mohli obdivovat úžasnou stavbu ze začátku minulého století a po hrázi se i projít. Potom jsme se vrátili na OŘÍŠEK a dali společný oběd, tradiční fazole a trochu toho piva.

Odpoledne pak šerif Nikotin zahájil soutěže, do kterých jsme šli s vervou a plným nasazením. Ve víceboji „ZÁLESÁK“ jsme stříleli z luku na umělého srnce /myslím, že to byl srnec/, vrhali nožem a sekerou a praskali bičem. Moc se mě nedařilo, získal jsem jen jeden bod se sekerou. Ostatní z našeho klanu na tom nebyli lépe. Pouze malý Matěj získal v soutěžích placky za první a třetí místo. V „MOTÁKU“ dokonce Anička rozjela neplánovanou kategorii žen.

Během večere se pak spustila pěkná buřina, která s přestávkami trvala až do zapálení slavnostního ohně. Večer pak Surovec získal placku za veselé vyprávění o prasklém stromku, po kterém ručkoval a já za sólo zpěv, prostě komedianti nestárnou!

Nedělní ráno bylo opět zalité slunečními paprsky a bylo nádherně teplo. Po snídani jsme

zabalili své ležení a po rozloučení, jsme odjeli na prohlídku Heřmanova Městce, kde zrovna v kostele Sv. Bartoloměje probíhala mše. Z kostela jsme pak ještě navštívili synagogu a zbytky židovského města. Po druhé velké válce se z původního židovského obyvatelstva vrátili jen tři ženy. Oběd jsme si dali pak za Nymburkem ve Všechlapech v COUNTRY SALOONU, kde podávali obrovské porce. Já si dal „erotický sen kovboje“ a moc jsem si pochutnal. Ahoj **Cipajs**.

PÁLENÍ ČARODĚJNIC

Holky od Hvězdiček pořádaly na „svůj svátek“ tradiční slet k nim na osadu do Hradčan. Pozvánku jsme přijali i my muži a po velkém odpočinku z muzicírování na faře jsme z KOLOPEACHU vyrazili na HVĚZDIČKY.

Letos nás bylo trochu míň, ale i tak se sešla velká parta žen a Renča Harmonika ve svém tradičním převleku. Těsně za soumraku vzplála hranice s námi vyrobenou čarodějnou holkou a holky pod taktovkou Aničky zatancovaly kol ohně svůj čarodějný tanec. Potom Plácíček pro všechny přítomné odpálil krásný ohňostroj, aby holky na svůj let pořádně viděly. Potom už byla

hrací a kecací zábava dlouho do noci. Na závěr musím podotknout, že během akce neutrpěla žádná přítomná žena úhonu na svém zdraví a všechna se vrátila druhý den v pořádku domů. *Cipajs.*

SVATOJÁNSKÉ PROUDY

12. ročník opět nádherného splutí do Svatojánských proudů po Velké řece na lodi **EUROPÉ** s mým naloděním na soutoku s Hadí řekou. Štětkovice, proplutí štěchovickou přehradou, výplazem přes Třeбенice do vyhlášené trampské hospody "U Taterů", hraná, setkání s legendárním parníkem **VLTAVA** a kamarádem kapitánem a trampem Karlem, plutí kolem **ZTRACENKY** a dalších osad, soutok se Zlatou řekou do Davle, podplutí „Mostu u Remagenu,“ kde jsem při natáčení dělal křoví, vplutí do Vranovské přehrady a hurá na Prahu. **28. 4. 2018** Ahoj **NANUK**.

BOTY - CIPAJS

Stárnoucí muž, jehož velkou vášní je rybařina, tramping, starost o trávník a hudba, seděl tiše na své boudě a pozoroval s velkým zájmem svůj čerstvě posekaný trávník. Pokuřoval svou nezbytnou cigaretu a horlivě přemýšlel. Jeho tvář dostala posmutnělý výraz, vrásky kolem očí se ještě více prohloubily a on stále upřeně pozoroval svou krásně posekanou zelenou travnatou plochu. „Zase dvě pampelišky, ty mrchy rostou všude a rychle se množí, však při sekání šly hned ven a s tím krtkem se ještě vypořádám,“ tradiční starosti po každé sekací údržbě. Mužovu mysl ale tentokrát hlavně zaměstnávala úplně jiná záležitost, která ho v tu chvíli činila velmi nerozhodným!

Měl jet s kamarády do Polomených hor na potlach sesterské trampské osady, ale dostal velmi lákavou nabídku, prodávat buřty na tržnici. Muž stále mlčel a pokuřoval svou nezbytnou cigaretu z levného tabáku. V duchu se neustále ospravedlňoval a opakoval si, že jeho zamilované „kontokorent“ není úplně bezedné, že ho musí občas doplnit a ze svého důchodu se mu to moc nevede a tady je přeci veliká příležitost vše trochu napravit. „Budeš mít peníze, ale nebudeš mít kamarády“ řekla mu rozhněvaně manželka, když ji prosil na poslední chvíli, aby ho mezi kamarády omluvila. „Pěkně se omluv sám, mě to nezajímá, já tam jedu a ty běž třeba klidně tam, kde potřebuješ baterku, protože je tam tma,“ pokračovala rozlíceně žena a bouchla mu dveřmi jejich staříčké felicie před nosem. Muž se rozhodl a odjel s vidinou velkého zisku.

„Vlajka vzhůru letí...“ znělo v Polomených horách za soumraku z hrdel kol ohně stojících trampů. Stárnoucí muž zatím na své boudě poslouchal country rádio, kde zrovna Žalman zpíval o svém horském tymiánu. „Evžen to stejně zpívá líp,“ pomyslel si a vzal svou kytaru a na dvě struny doprovodil Žalmana, aby si tak trochu vylepšil ten smutně osamělý večer na své boudě, nad kterou právě začaly ulehat stíny, a vše začalo pomalu usínat, jen diskotéka z nedalekého campu zněla snad čím dál hlasitěji. Zrovna do tmy řval Michal David, aby sbírali všichni céčka. Raději odložil kytaru a zapálil si další cigaretu. „Jeden policajt s obličejem, co si říká o facku,“ zrovna zpívali kamarádi v potlachovém kruhu tam daleko na úpatí Polomených hor u jezera australskou písničku, kde stárnoucí muž chyběl.

„Papiren, huben bitte!“ svoji perfektní němčinou nabízel německy mluvícím turistům na trzích ubrousek k právě upečené klobáse. V tu dobu v Polomených horách za zvuku hudby P. I. Čajkovského právě tančily labutě na trampském campu, muž ale měl jiné starosti: „Párky, párky čerstvě smažené!“ neslo se hrdě z jeho úst a jeho mysl už zaměstnávala úplně jiná záležitost, hlavně kolik si za dnešek vydělá. Jeho tvář začala zářit štěstím, věděl, že to nebude málo. V Polomených horách právě sesterská osada v dobovém oblečení Divokého západu pořádala promenádu a holky v korzetech tančily

svůj židličkový kankán. O tomhle ale stárnoucí muž, který se tu smýkal kolem uzieniny jako mladík, neměl vůbec tušení. Jeho mysl zaměstnávaly pouze párky a jeho naplněné „kontokorent“.

Stárnoucí muž, jehož velkou vášní je rybařina, tramping, starost o trávnick a hudba, šel tmavou ulicí starobylého města. Jeho mysl tentokrát zaměstnávaly nové boty, které si za velmi drahý peníz koupil. Měl radost, vždyť po nich tak dlouho toužil a sny se mají přeci plnit a nejen o Vánocích. Žena se na něj sice stále zlobila, kamarádi z Polomených hor se mu smáli, ale jen on sám si v duchu říkal, že tramping není jen jezdit s usárnou ven. Ve svých myšlenkách pomalu došel k parkovišti, kde

stála jeho staříčká felicie, právě ta, kterou letos v zimě doma vyhrabával přes dvě hodiny z velikého přívalu sněhu a soused pak na něj zavolal „ale platit ti to nebudu,“ stárnoucí muž si totiž popletl zasněžené auto! Najednou jeho mysl přerušily rychle přibližující kroky a on si uvědomil, že kolem něj stojí tři mladíci kouřící zvláště voňavý tabák. „Máš moc pěkné boty“, začal rozhovor jeden z nich „moc se mě líbí,“ pokračoval! „Asi mě je budeš muset dát!“ Najednou stárnoucí muž dostal ránu zezadu a padl na tvrdou dlážděnou zem. Hned jak dopad, tak jeho mysl začala pracovat na plné obrátky: „Přeci si nenechám ukrást nové boty, ty boty, po kterých jsem tolik toužil, ty boty, kvůli kterým jsem moc nedoplnil své milované „kontokorent“ a kvůli kterým se na mě zlobí i kamarádi z Polomených hor!“ Tohle vše mu projelo velkou rychlostí stárnoucím mozkiem a dodalo mu sil medvěda kříženého s vlkem! „Bum, beng, prásk, bum, au,“ stárnoucí muž cítil, jak se mu jeho pěst zabořila do obličeje vedle stojícího mladíka, který následně padl přes dalšího, kterého srazil již před pár vteřinami. Rozjel se těžký nelítostný boj. „Bum,“ další rána, stárnoucí muž se bil jako lev. Každou ránou, kterou dostal, zvětšil své úsilí a množství rozdaných ran. Ohromení mladíci začali panikařit a nevěřícně po bolestivých úderech přemýšleli, kde se vzala ta síla a obrovské odhodlání toho staříka. Boj to byl nelítostný a velmi krutý. Ve tmě padaly rány za sebou a jen neustálé vzdychy prozrazovaly, že našly svůj správný cíl. Najednou stárnoucím mužem projela neskutečně ukrutná a palčivá bolest a on zůstal ležet na chladné zemi!

„Dědku, probud' se, blázne stará, co blbneš! Mlátíš tady do našeho kredence hlava nehlava a příšerně přitom hulákáš, probud' se!“ řvala do tmy boudy mužova žena. On najednou zjistil, že leží v kuchyni vedle svého kanape a že ho bolí ukrutně rameno a celá ruka, se kterou nemůže vůbec hýbat. Nechápatě ve velkých bolestech ležel na zemi a tupě zíral do tmy nevěříc, že tento boj tentokrát asi fakt prohrál.

AHOJ KAMARÁDI,

definitivní termín vysílání našeho dokumentu je následující:

ČEŠTÍ TRAMPOVÉ V AMERICE

plánované vysílání:

Kanál	Vys. den	Týden	Den v týdnu	Vys. den	Publ. zač.	Začátek
ČT2	út	25	úterý	19.6.2018	21:00	21:00:00
ČT2	st	25	středa	20.6.2018	16:20	16:20:00
ČT2	so	25	sobota	23.6.2018	00:40+1	00:40:00+1

Samozřejmě letního středoevropského času. Budeme rádi, když tuto informaci sdělíte dalším kamarádům a krajanům ve světě i doma v Česku. Pokud v tom filmu hrajete, hrdinové, a není vás málo, produkce ČT v čele s laskavou Janou Vokrouhlikovou vám začátkem června odešle na vaše civilní adresy DVD s tímto dokumentem. Budte tak hodní, DVD nezavěšujte na You Tube před odvysíláním, nepřeposílejte ho dál, prostě to nepokazte. Mějte se krásně, ať se v tom filmu poznáte, ať se vám líbí. Byla to krásná spolupráce, díky! Váš **Fedor Skotal zvaný Ňuf**.

GRATULUJEME KAMARÁDI!

Ve Mlýnech v Lužkách v hospodě se konala svatba hospodských.

Oříšci vdávali dceru Lenku

RYCHLÉ ŠÍPY HON NA ŠIROKKA

CHYŤTE HO, CHYŤTE HO, MÁ HLAVOLAM, MUSÍME
MU HO SEBRAT.... ZA NÍM, RYCHLE ZA NÍM...!!!

DNES NÁM
NEUTEČEŠ, DNES
NĚ....

Po	4.	11.	18.	25.	
Út	5.	12.	19.	26.	
St	6.	13.	20.	27.	
Čt	7.	14.	21.	28.	
Pá	1.	8.	15.	22.	29.
So	2.	9.	16.	23.	30.
Ne	3.	10.	17.	24.	

ČERVEN

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979

